

Академик Никола Поткоњак
Српска академија образовања
Београд

У ЧАСТ АКАДЕМИЦИМА БОСИЉКИ И ЈОВАНУ ЂОРЂЕВИЋУ

Драги Боска и Јово,

Неизмерно сам срећан што вам се могу на овај начин обратити и честитати вам веома значајан животни и радни јубилеј у своје лично име, у Мимино име, и у име Српске академије образовања, чији сте редовни чланови.

Ви знате да ја у оваквим приликама не говорим о стручком и научном раду слављеника, својих колега и пријатеља из студентских дана. Остављам то другима. Млађима.

Уместо тога ја покушавам да се сетим неког интересантног нашег заједничког животног детаља, да га опишем и да млађим колегама оставим белег о томе у каквим смо условима ми студирали и живели и какве муке смо тада мучили...

Сећам се те далеке 1948. године. Тек је прошло неколико година од завршетка ужасног Другог светског рата и окупације наше земље... И так што смо се младалачки понадали бољем, сањали о слободи и благостању... дошло је те године до сукоба између Стаљина и Тита, до напада земаља Информбироа са СССР на челу на тадашњу Југославију.

У Србији је тада владала општа несташница. Ничега није било у продавницама, ни хране, ни одеће и обуће...

Биле су то како последице прохујале четворогодишње окупације и тадашње ратне намаштине, тако и напада Стаљина и Информбироа на Југославију.

И баш те, 1948. године, наш први „педагошки пар“ решио је да своју младалачку љубав озваничи и да се венча! Тај „пар“ су чинили Боска Поповић и Јован Ђорђевић. Сви смо се, тадашњи студенти педагогије, веома радовали том догађају. Било је то нешто ново и радосно за све нас.

Мојој личној радости није било краја када су ме Боска и Јова позвали да им будем кум на венчању. Други кум је био колега Владета Тешић. Ту моју неизмерну радост убрзо је заменила велика брига. Стално ме прогонило питање: какав свадбени поклон припремити за младенце?

Те 1948. године излози свих београдских радњи били су сабласно празни. Сем прашине и заостале паучине у њима буквално није било ничег другог...

Живело се тада у Србији на купоне, односно „тачкице“, како смо их тада звали. Ако се нешто могло купити морао се имати одговарајући број тих „тачкица“. Њих нико није имао довољно. Појединци су ретко шта могли купити и за себе лично на „тачкице“ које су добијали. Обично су их

међусобно сакупљали па куповали једном нешто за једног, други пут за другог.

Није био проблем сакупити довољно тачкица међу студентима педагогије. Сви су их се радо одрицали у корист првог брачног „педагошког“ пара!

Проблем је био у томе што се није имало шта купити ни у једној јединој радњи у Београду за те „тачкице“. Београђани би, чим би сазнали да ће се у некој радњи нешто „делити“ на „тачкице“, два дана унапред су доносили шамлице, столице и простирке и стрпљиво чекали и током дана и током ноћи да се радња отвори, јер увек је било „робе“ за само оних првих десетак у таквом веома дугачком реду...

Обилазили смо Владета и ја све београдске крајеве, посебно радње по периферији, надајући да се тамо може нешто пронаћи за кумовски свадбени поклон. Ништа нисмо могли ни да нађемо, ни да купимо на „тачкице“ које смо сакупили! А дан венчања се неумитно приближавао... Хватала нас је паника. Нисмо знали шта да урадимо....

У палати Албанији на Теразвијама била је у то време већа књижара - „Југословенска књига“. И данас је на том месту велика књижара. У њој су се продавале књиге које су стизале из тадашњег Совјетског Савеза. Неке су биле лепо укоричене, тврд повез, пресвучен неком врстом полукоже, полуплатна... Такве књиге су брзо нестајале из продавнице. За њихову куповину нису били потребне никакве „тачкице“...

Неколико дана смо Владета и ја убеђивали продавачицу у тој књижари да нам остави и сачува прва дела која стигну из СССР тако лепо укоричена. То је било једино што смо пронашли и што смо мислили да је прикладно поклонити нашим младенцима – будућим професорима!

Уочи дана венчања стигло је, данас више не знам тачно, колико томова изабраних дела В.И. Лењина. Ми пресрећни. Одмах то купимо! Није било избора. Других сличних, добро укоричених књига, није било тада у књижари.

Нисмо тада ни имали, а нисмо ни знали, да постоји украсна хартија и разнобојна врпца за паковање свечаних поклона! Увезали смо тај наш поклон обичним канапаом и, радосни што смо га нашли, предали смо га младенцима на једном скромном ручку после венчања...

Данас када се сетим свега тога, те наше кумовске муке и њеног решавања, помислим, Боже, како смо били и млади, и луди, и наивни... И добро је да смо били такви у тим изузетно тешким животним условима.

Али оно што нисмо успели тада успели смо током живота. Остали смо са Боском и Јовом искрени и одани не само кумови, већ и пријатељи, другови и сарадници на послу. Заједно смо делили све наше личне и породичне радости и тешкоће током протеклих деценија. И то је, верујем, највећи дар који смо могли подарити Боски и Јови, који су нам они још у већој мери узвратили.

И данас никад не прође недеља дана, они у Београду, моја супруга и ја у Ужицу, да се не чујемо, да се не упитамо за здравље... Готово редовно

разменимо том приликом и мишљење о неком у нас актуелном педагошком проблему...

Хвала вам Боска и Јово од свег срца. Желимо вам Мима и ја много здравља и радости у годинама које су пред вама... На многаја лета наши кумови!

Поздрављам све учеснике научног скупа у Вршцу и желим свима много успеха у раду, посебно организатрима, који те скуповее организују на највишем могућем нивоу.